

[Udenrigsministeren.]

det spørgsmål, om vi overhovedet burde være gået ind på at forhandle med Tyskland om en erstatningsordning.

Efter regeringens opfattelse måtte dette spørgsmål besvares bekræftende bl. a. i betragtning af det meget stærke ønske om optagelse af erstatningsforhandlinger, der i de senere år har været fremsat af Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger, der repræsenterer størstedelen af de danske fangeorganisationer.

Der var for regeringen ingen tvivl om, at Danmark i så henseende måtte deltage i de fælles bestræbelser om erstatning, der blev foretaget af de syv andre vesteuropæiske lande, der var i en lignende situation som Danmark.

Som tidligere nævnt har Danmark altid over for Tyskland taget afstand fra den tanke, at erstatningen skulle have karakter af en velgørenhedsforanstaltning, og tværtimod understreget dens pligtmæssige karakter.

Selve den omstændighed, at den tyske regering har indladt sig i forhandlinger med en række lande om disse spørgsmål, og at den med nogle lande får afsluttet erstatningsoverenskomster, må ses som udtryk for en moralsk forpligtelse til at yde en i hvert fald symbolsk erstatning. Denne opfattelse stemmer i øvrigt også med officielle tyske udtalelser om, at de uhørte forbrydelser, der i det tyske folks navn er begået af nazismen, forpligter til moralsk og materiel erstatning. Nu da overenskomsten foreligger, er der naturligvis ikke tvivl om, at Forbundsrepublikken Tyskland har påtaget sig en egentlig erstatningspligt.

Man har hæftet sig ved, at overenskomsten kun omfatter erstatning til personer, der har været forfulgt som følge af deres race, tro og verdensanskuelse, samt sådanne personers efterladte. Det siges altså ikke udtrykkeligt, at medlemmer af frihedsbevægelsen kan få erstatning. Regeringen mener imidlertid, at det vigtige er, at vi på dansk side er fuldstændig frit stillet ved fordelingen af beløbet. Med hensyn til erstatningsbeløbets størrelse, 16 mill. DM, kan man sige, at dette beløb — eller for den sags skyld et hvilket som helst beløb — ikke kan dække de legemlige og sjælelige lidelser, ofrene for nazismen har udstået. Vi må der-

for opfatte erstatningen som en symbolsk godtgørelse, men beløbet blev dog heldigvis så stort, at erstatningen for mange også kan få praktisk betydning. Efter de danske myndigheders og de tidligere nævnte fangeorganisationers bestemte opfattelse udgør de 16 mill. DM maksimum af, hvad vi kunne opnå. Dette erstatningsbeløb står endvidere som omtalt i rimeligt forhold til det erstatningsbeløb, som Norge har opnået.

Regeringen er af den opfattelse, at der med den foreliggende overenskomst er tilvejebragt en efter omstændighederne acceptabel løsning af et problem, som hidtil har belastet bestræbelserne for at genoprette et godt forhold mellem Danmark og vort sydlige naboland. Vi må betragte erstatningen, som nu ydes Danmark, som et udtryk for det demokratiske Tysklands vilje til at råde bod på det nationalsocialistiske styres misgerninger, ikke for at disse skal glemmes, thi de kan og bør ikke glemmes, men for at fastslå, at der nu er opstået et andet Tyskland. I det europæiske samarbejdes interesse bør Danmark påskønne den gode vilje.“

Idet jeg henviser til de her citerede udtalelser af udenrigsminister Krag, skal jeg hermed anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Finansministeren (Kampmann): I tilknytning til det af udenrigsministeren fremsatte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konventionen om oprettelse af Den europæiske Frihandels-sammenslutning m. m. skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i toldloven og forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m.*

Det foreliggende forslag til lov om ændringer i toldloven har ligesom det toldlovsforslag, jeg fremsatte den 10. november i fjor; sin baggrund i den forventede oprettelse af frihandelssammenslutningen.

Ved det nu fremsatte toldlovsforslag, hvis nære sammenhæng med det tidligere fremsatte er kommet til udtryk på den måde, at den 1. marts 1960 er fastsat som ikrafttrædelsesdato i begge forslag, søges tilvejebragt den lovmæssige ramme for den toldafvikling, som skal iværksættes over for indførslen fra de øvrige i frihandelssammenslutningen deltagende lande. Den første

[Finansministeren.]

virkning heraf vil vise sig den 1. juli i år, hvor tolden skal nedsættes med 20 pct. for de af toldafviklingen omfattede varer.

De øvrige foreslåede ændringer i toldloven har relation til udførslen af varer her fra landet til andre i frihandelssammenslutningen deltagende lande, det vil sige til de fordele, som frihandelssammenslutningens oprettelse vil indebære for dansk eksport. Der må også her skabes det lovgrundlag, som konventionens oprindelsesregler nødvendiggør.

Oprindelsesreglerne vil utvivlsomt skabe visse problemer for danske virksomheder, og der må naturligvis ydes de erhvervsdrivende al mulig bistand med oplysninger m. v. Den gældende toldlov indeholder allerede de fornødne bestemmelser om den bistand, der i så henseende vil kunne ydes af toldvæsenet. Det har derfor kun været nødvendigt at foreslå en enkelt tilføjelse til disse bestemmelser, hvorved det — i overensstemmelse med konventionens regler — muliggøres, at også erhvervsorganisationernes hidtidige virksomhed med bistand til deres medlemmer fuldt ud kan tilpasses til den nye situation. Det er i øvrigt tanken også at inddrage de respektive erhvervsministerier i dette samarbejde.

Mere betydende tilføjelser til toldloven har måttet foreslås som følge af konventionens bestemmelser om gensidig bistand mellem medlemslandenes toldmyndigheder i kontrollen med oprindelsesdokumenters rigtighed. Der er her tale om forpligtelser dels til iværksættelse af undersøgelser af rigtigheden af dokumenter, der ledsager danske eksportvarer, dels til strafforfølgning af danske eksportører m. v., der udsteder urigtige dokumenter og derved uberettiget opnår toldfordelene i andre medlemsstater. Konventionens bestemmelser herom hviler på det rigtige synspunkt, at medlemslandene har en fælles interesse i, at de aftalte regler overholdes. Der er i øvrigt ikke her tale om en fuldstændig nydannelse. Der er i sin tid mellem de stater, der ratificerede Helsingforskonventionen om bekæmpelse af smugleri, etableret et tilsvarende samarbejde med henblik på i gensidig interesse at bekæmpe sådan ulovlig trafik.

Jeg skal i øvrigt henlede tingets opmærksomhed på, at der ifølge konventionen kan

opstå forpligtelse til at pålægge antidumpingtold eller udligningstold i tilfælde, hvor indførsel her til landet af dumpingvarer eller subsidierede varer er til skade for andre medlemsstater i frihandelssammenslutningen. Det vil derfor være nødvendigt, at der foretages en tilføjelse til de regler om pålæggelse af antidumping- og udligningstold, hvorom der er stillet forslag i det tidligere nævnte toldlovsforslag, der blev fremsat for tinget den 10. november.

Forslaget til lov om ændringer i og tilføjelser til lov om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m. går bl. a. ud på at tilvejebringe de ændringer i chokoladeafgiftslovens bestemmelser, som vil være nødvendige af hensyn til den chokoladeforbrugende industris konkurrencemæssige stilling under friere importforhold. Forholdet er det, at danske virksomheder, der fremstiller varer med indhold af chokolade eller andre ingredienser, der er afgiftspligtige i henhold til chokoladeafgiftsloven, efter de gældende bestemmelser må svare omsætningsafgift eller råstofafgift af disse ingredienser, når de fremstillede varer — som f. eks. almindelige chokoladekiks — ikke i sig selv er omsætningsafgiftspligtige. De nugældende afgiftsbestemmelser stiller derved dansk fremstillede varer med indhold af chokolade og lignende dårligere i konkurrencen end tilsvarende importerede varer, idet den udenlandske producent ikke har måttet betale den her i landet gældende afgift af den til fremstillingen medgåede chokolade.

Hidtil har forskelsbehandlingen i afgiftsmæssig henseende mellem dansk og udenlandsk produktion på dette område ikke haft nogen særlig betydning. Dels har importen på grund af importreguleringen været begrænset, dels har man ved fastsættelsen af de almindelige toldsatser kunnet tage hensyn til, at dansk fremstillede varer af den omhandlede art indirekte — nemlig gennem beskatningen af de anvendte materialer — er pålagt indenlandske afgifter.

Danmarks tilslutning til frihandelsområdet vil imidlertid ændre forholdene. Når importrestriktionerne og toldsatserne afvikles, er det nødvendigt at træffe andre foranstaltninger til imødegåelse af den nuværende afgiftsmæssige forskelsbehandling af danske og indførte varer. I det nu foreliggende lovforslag er spørgsmålet søgt løst

[Finansministeren.]

ved at pålægge visse varer med indhold af chokolade, mandler og nødder m. v. en døkningsafgift ved indførsel her til landet. Afgiften er i overensstemmelse med bestemmelserne vedrørende frihandelsområdet søgt fastsat således, at danske og indførte varer — så vidt det er teknisk muligt — bliver ligestillet i beskatningsmæssig henseende. For varer, der ikke er foreslået omfattet af døkningsafgiften, åbnes der samtidig mulighed for at give adgang til afgiftsfri indkøb af chokolade m. v., når varerne fremstilles her i landet.

Afgiftssatsen for chokolade- og sukkervarer, der har været gældende uændret siden sommeren 1956, udgør i øjeblikket 1,50 kr. pr. kg og 40 pct. af den afgiftspligtige værdi. For at gøre tilpasningen til det kommende frihandelsområde noget lettere for chokolade- og sukkervareindustrien har regeringen fundet det rigtigst, at der foretages en vis nedsættelse af den relativt høje afgiftssats. Det er foreslået, at afgiftnedsættelsen gennemføres som en reduktion af værdiafgiften til $33\frac{1}{3}$ pct. af den afgiftspligtige værdi. Den foreslåede værdiafgift svarer til 50 pct. af den ubeskattede engrospris imod nu $66\frac{2}{3}$ pct.

Det er samtidig foreslået at foretage en tilpasning af råstofafgiften, der jo efter sit formål skal stå i et vist forhold til omsætningen. Råstofafgiften udgør i øjeblikket 75 pct. af værdien + 5 kr. pr. kg for mandler og nødder i afskallet stand og 75 pct. af værdien for mandler og nødder i skal. For varer i afskallet stand er det foreslået at nedsætte afgiften til 50 pct. af værdien + 4 kr. pr. kg, og for de fleste varer i skal er det foreslået at nedsætte afgiften til 50 pct. af værdien.

Foruden de ændringer, som jeg her har omtalt, indeholder forslaget en række ændringer i det væsentlige af teknisk karakter. Jeg skal herom henvise til de lovforslaget ledsagende bemærkninger.

Af hensyn til chokolade- og sukkervarebranchen vil det være meget afgørende, at forslaget behandles så hurtigt som muligt i det høje ting, da fremsættelsen af forslag om en afgiftsreduktion utvivlsomt vil medføre en vis tilbageholdenhed over for indkøb og derved virke hæmmende på produktionen.

I øvrigt skal jeg tillade mig over for det høje ting at oplyse, at der kan forventes yderligere lovforslag om ændringer i forbrugsafgifterne som følge af frihandelskonventionen og toldlovsændringerne. Dette hænger — foruden hvad konventionen nødvendiggør — bl. a. sammen med, at ændringer i toldsatserne påvirker de forudsætninger, hvorpå den indenlandske forbrugsbeskatning hviler. Det kan derfor allerede under behandlingen af toldlovsforslagene blive nødvendigt at stille forslag om visse tekniske og andre ændringer i forbrugsafgiftslovene.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de to lovforslag til en velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Jørgen Jørgensen* (Ullerup) til finansministeren:

„Vil finansministeren foranledige, at det løfte, skattedepartementet skriftligt har givet småskibsfarten i skrivelse af 15. oktober 1958 angående formueansættelse af skibene, bliver holdt?“

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Jeg stillede spørgsmålet før juleferien og havde virkelig håbet, at den højtærede minister ville have reageret positivt derpå. Jeg er så gammel, at jeg sætter pris på, at man holder givne løfter, og jeg havde håbet, at man om ikke på anden måde, så ved en ændring af statskattelovens § 14 havde bidraget til, at det spørgsmål, det drejer sig om, kunne være blevet bragt i orden. Nu gælder det i dette tilfælde stk. 4, men der er for mig ingen tvivl om, at hvis den højtærede finansminister og jeg i ro og mag ville sætte os hen og drøfte statskatteloven og sammenholde den med en række love og bestemmelser, som er gennemført siden 1922, ville det vise sig, at selve loven, hvis jeg kan bruge det udtryk, er gennemhullet på mange måder. Det har man naturligvis eller fornuftigvis tolereret.

Hvad f. eks. med skalapriserne for besætningerne? Der kan være meget, meget store forskelle i værdierne. Der står i lo-

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

ven, at besætningerne skal ansættes til værdien, og det har også været meningen, men det har da også været nødvendigt, at man lavede nogle skalapriser. Det er der ingen der har reageret over for; det er noget, man simpelt hen er nødt til at gøre.

Det, der har fået de borgere, som ernærer sig ved småskibsfart og fiskeri, til at fremkomme med deres henvendelse, er den store stramning af deres beskatningsforhold med 30 pct.s reglen eller i visse tilfælde fuld indkomstbeskatning af den avance, som kommer frem, hvis de realiserer formuegodet, i dette tilfælde skibet. Dette er en følge af den nye afskrivningslov, der er gennemført. Man tager i virkeligheden disse menneskers opsparring fra dem, enten delvis eller i visse tilfælde helt. Det er der ikke noget at gøre ved, loven er vedtaget, og disse bestemmelser ligger fast. Da nu dette forhold ikke kan ændres, mente disse borgere dog i det mindste, at det var rimeligt, at de formueskattemæssigt blev ansat i lighed med andre erhverv, så at de i alle tilfælde ikke kom til at svare formueskat af en formue, de i virkeligheden kun ejer en del af, hvis den skal gøres likvid.

Ligningsrådet har pligt til så vidt muligt at skabe grundlag for en ensartet beskatning af borgerne. Det står i vor instruks, underskrevet af daværende finansminister Buhl, at vi er den øverste myndighed på disse områder. Det troede vi altså på indtil 1958, og derfor gav vi efter forhandling i 2 møder de repræsentanter, der mødte i rådet, besked om, at vi var enige med dem i deres synspunkter. Skattedepartementet var også enig. Man meddelte så deres advokat, fhv. justitsminister Elmquist, at ligningsrådets beslutning måtte stilles i bero, idet man forventede inden det kommende års udgang, altså inden udgangen af 1959, at have fundet en løsning på dette problem. Jeg vil gerne her med den højtærede formands tilladelse citere det brev, som man sendte advokaten. Det lyder sådan efter nogle indledende bemærkninger:

„Foranlediget heraf skal man meddele, at statens ligningsdirektorat og ligningsrådet i den udtalelse, hvormed sagen er fremsendt hertil, har givet udtryk for

den opfattelse, at det efter afskrivningslovens ikrafttræden findes vanskeligt ved formueansættelsen at opretholde en forskelsbehandling mellem maskiner m. v., der udelukkende benyttes erhvervsmæssigt, og skibe, der benyttes erhvervsmæssigt, og at skattedepartementet for sit vedkommende principielt kan tilslutte sig dette synspunkt. Da imidlertid spørgsmålet om værdiansættelsen af bl. a. maskiner m. v. ved formueopgørelsen er taget op til overvejelse, mener man at måtte lade en eventuel ændring i reglerne for skibes værdiansættelse bero på resultatet af de nævnte overvejelser, der kan forventes afsluttet i løbet af det kommende år.“

Skrivelsen er af 15. oktober 1958. Siden er der, så vidt jeg ved, ikke sket andet, end at man har indkaldt det udvalg, der i flere år har arbejdet med sagen, til ny granskning. Om en embedsmand i finansministeriet har siddet og set i en krystal-kugle for at finde på en eller anden løsning, ved jeg ikke, men jeg ved i alle tilfælde, at udvalget har indkaldt til at foretage ny granskning af det, som man for år siden opgav at finde en løsning på. Jeg synes ikke, det er en anstændig måde at behandle den lille kreds af medborgere på, for selv om det kun drejer sig om relativt få, har de efter min opfattelse også ret til at blive behandlet anstændigt.

Jeg synes, at den højtærede finansminister skulle ændre loven derhen, at det samme grundlag skal være gældende ved ansættelsen af indkomst og formue, når det drejer sig om driftsmidler. Der vil næppe være mange penge i det for staten. Jeg tror nemlig ikke på, at nogen tør vove at nedskrive over indkomsten deres værdier til nul, således som den højtærede minister synes at frygte. De vil nemlig hurtigt opdage, at det bliver værst for dem selv i anden omgang, når indkomstskatten begynder at virke.

Jeg håber, at den ny granskning vil føre til et fornuftigt og administrativt anvendeligt resultat. Ét er nemlig, hvad man kan finde ud af ved et skrivebord, noget andet er at praktisere bestemmelserne, og selv om man nu får denne, jeg må vel kalde det elektronskatteligningsmaskine, som jeg forstår man tumler med at få opfundet, så

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

tror jeg slet ikke, det lader sig gøre at lave noget, som i praksis lader sig anvende. Og hvorfor i det hele taget så ivrig efter at pålægge driftsmidler en formueskat mere end højest nødvendigt? Realiseres de med for tjeneste, skal staten nok få sit skålpund.

Finansministeren (Kampmann): Sagens realitet er der ikke inden for et spørgsmåls begrænsede tid mulighed for at gå ind på; men over for det ærede medlems spørgsmål, om jeg vil foranledige, at det løfte, skattedepartementet skriftligt har givet småskibsfarten i skrivelse af 15. oktober 1958 angående formueansættelse af skibene, bliver holdt, kan jeg udtale, at i den nævnte skrivelse er det meddelt, at spørgsmålet om værdiansættelsen af bl. a. maskiner m. v. ved formueopgørelsen er taget op til overvejelse, og at man derfor mener at måtte lade en eventuel ændring i reglerne for skibes værdiansættelse bero på resultatet af disse overvejelser, der kan forventes afsluttet i løbet af det kommende år, hvad det ærede medlem også citerede.

Skattedepartementet har også afsluttet sine overvejelser, men jeg har fundet det rigtigst, at hele spørgsmålet om den formuemæssige værdiansættelse af skibe, maskiner m. m. forelægges for afskrivningsudvalget. Dette er sket, og jeg har bedt udvalget afgive betænkning herom snarest muligt og senest inden midten af året 1960.

Jeg håber, at det ærede medlem er enig med mig i, at spørgsmålet om værdiansættelsen til brug ved formueopgørelsen er så betydningsfuldt, at der er grund til at underkaste sagen en så indgående undersøgelse som muligt, og jeg forstod også på det ærede medlem, at det ærede medlem nærrede tiltro til, at når det ærede medlem og jeg talte om sagen og vi kom frem til en afgørelse, kunne vi også blive tilfreds hermed, og jeg håber også, at småskibsfarten kan blive tilfreds hermed til sin tid.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Jeg har kun at tilføje, at de mennesker, som fik skriftlig besked på, at overvejelserne kunne forventes afsluttet inden udgangen af 1959, må have en begrundet formodning om, at de så må have lov til at blive behandlet på samme måde som alle andre, indtil man

eventuelt finder på noget, der kan bruges — hvad jeg altså ikke tror på kan lade sig gøre.

Jeg må sige til den højtærede finansminister, at det, jeg sagde om statsskatte- loven, var ikke, at vi kunne finde frem til en ny løsning — jeg havde nær sagt Vorherre bevares; hverken den højtærede finansminister eller jeg, og jeg tror heller ikke nogen anden, kan finde frem til en løsning, der er praktisk håndterlig. Det, jeg sagde var, at der efter de senere vedtagne love og bestemmelser er mange ting, der ikke er i overensstemmelse med statsskatte- loven. Derfor mener jeg stadig væk, det er forkert, at disse sager skal behandles på en anden måde.

Finansministeren (Kampmann): Jeg synes ikke, det lyder så godt, at det ærede medlem, der også er medlem af lignings- rådet, siger, at der er mange ting, der behandles uden at være i overensstemmelse med statsskatte- loven. Det var ikke så rart, hvis det var tilfældet; i hvert fald synes jeg ikke, man skal gå videre ad den vej, og det er det, man vil undgå.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørge- tiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg an- gående forslag til lov om luftfart.

Valgt blev: *Horn, Alsing Andersen, Holger Eriksen, Kolbjørn, K. Axel Nielsen, Lars M. Olsen, Axel Ivan Pedersen, A. C. Normann, J. M. Pedersen, Jensen-Brobj, N. Chr. Christensen, Per Federspiel, Henry L. W. Jensen, Paabøl, Gottschalck-Hansen, Bruun de Neer- gaard og Jørgen Jørgensen (Ullerup).*

Den følgende sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg an- gående:

Forslag til lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer,

forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Tvangsauktion over skibe og luftfar- tøjer),

forslag til lov om ændring i gældsloven
og
forslag til lov om ændringer i auktionsleder-
loven.

Valgt blev: *Horn, Alsing Andersen, Holger Eriksen, Kolbjørn, K. Axel Nielsen, Lars M. Olsen, Axel Ivan Pedersen, Lannung, J. M. Pedersen, Per Federspiel, Damsgaard, Ejner Kristensen, Lorentzen, Paabøl, Gottschalck-Hansen, Bruun de Neergaard og Jørgen Jørgensen (Ullerup).*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

(Første behandling findes i tidenden sp. 369, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 197).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Fuglsang: Ved dette lovforslags første behandling udtalte jeg på mit partis vegne stort set tilfredshed med det, men pegede på et par efter min mening farlige svagheder, nemlig § 2 med dens bestemmelser om udlevering af danske statsborgere og især § 4, der drejer sig om udlevering af politiske lovovertrædere.

Jeg mener fortsat, hvad jeg sagde dengang, at sådanne udleveringer er farlige i henseende til hele asylretsprincippet, og jeg udtalte håb om, at man i udvalget ville tage hensyn dertil, så meget desto mere som jo også andre ærede ordførere var opmærksomme på forholdet. Det er ikke sket, og lovforslaget foreligger nu ved anden behandling uden ændringsforslag. Jeg vil derfor endnu en gang rejse spørgsmålet og endnu en gang henstille til udvalget at overveje, om man ikke burde ændre dette forhold, som kan blive af endog meget stor rækkevidde. I modsat fald forbeholder mit parti sig at stille ændringsforslag til tredje behandling angående disse punkter.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker udvalget for dets indstilling om at fremme lovforslaget i uændret skikkelse.

Det ærede medlem hr. Fuglsang nævnte to spørgsmål: § 2 om udlevering af danske statsborgere og § 4 om udlevering for politiske lovovertrædelser. Disse to spørgsmål har naturligvis i udvalget været genstand for meget indgående drøftelser, men vi er enedes med de øvrige nordiske lande om disse bestemmelser. Jeg for mit vedkommende ser ingen risiko deri, så nær som disse lande står hinanden i fælles bedømmelse af disse spørgsmål, og jeg finder, at bestemmelserne er rimelige — ikke alene forsvarlige, men rimelige.

Fuglsang: Selvfølgelig kan det i nogen grad være rigtigt, hvad den højtærede justitsminister siger, hvis vi ser på forholdene, som de tegner sig i øjeblikket; men det er nu engang sådan, at forholdene kan ændre sig, og jeg synes ikke, vi kan lade hånt om de erfaringer, vi har gjort også med hensyn til andre af de fire nordiske lande. Dette synes jeg man bør tage hensyn til.

Man kan sige, at vi bør gå ud fra forholdene, som de er nu; men hvis man under de nuværende forhold skaber præcedens for en bestemt fremgangsmåde, vil det under ændrede forhold være vanskeligere at ændre fremgangsmåden.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg er ingeniende blind for, at det synspunkt, det ærede medlem her fremfører, har nogen vægt; men jeg vil gerne understrege, at loven jo alene giver mulighed for at udlevere, ikke pligt dertil, og skulle situationen ændre sig så fundamentalt i de lande, vi har overenskomst med, er det klart, at det må influere på den praksis, der følges her som i de andre nordiske lande.

Vagn Bro: Jeg vil blot gøre den bemærkning, at de spørgsmål, der her er drøftet, er blevet meget nøje undersøgt i udvalget, og ikke mindst den højtærede justitsministers sidste bemærkning har gjort, at vi ingen ængstelse nærer ved at vedtage lovforslaget, således som det foreligger.

Hermed sluttede forhandlingen.